

РЕШЕНИЕ

№ 447

гр. София, 16.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на двадесет и първи март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Елизабет Петрова

Членове: Катерина Рачева
Михаил Малчев

при участието на секретаря Мария Г. Паскова
като разгледа докладваното от Михаил Малчев Въззивно гражданско дело № 20241000500086 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С решение № 5642/06.11.2023 г. по гр. д. №7793/2021 г. по описа на Софийски градски съд е осъдено на основание чл. 432, ал. 1 КЗ, във вр. с чл. 45 ЗЗД, чл. 52 ЗЗД и чл. 497, ал. 1, т. 2 КЗ, ЗД „Бул Инс“ АД, ЕИК 831830482, е осъдено да заплати на Ц. - М. Б. В., с ЕГН *****, на сумата от 15 000 лв., представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди по формата на болки и страдания, претърпени от настъпило на 04.01.2021 г. пътно-транспортно произшествие, както и сумата от 530,64 лв., представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди, претърпени от настъпило на 04.01.2021 г. пътно-транспортно произшествие, ведно със законната компенсаторна лихва върху сумите, считано от 19.04.2021 г. до окончателното изплащане, като е отхвърлен предявения иск за присъждане на обезщетение за причинени неимуществени вреди за сумата над 15000 лв. до пълния претендиран размер от 40000 лв. и предявения иск за присъждане на обезщетение за причинени имуществени вреди за сумата над 530,64 лв. до пълния предявен размер от 1061,28 лв.

Посоченото решение е обжалвано от ищеца Ц. - М. Б. В., действащ чрез процесуалния си представител, в неизгодната за него отхвърлителна част – в частта му, в която предявеният иск за неимуществени вреди, е отхвърлен за разликата над уважения размер от 15 000 лева до предявения размер от 40 000 лева, а искът за имуществени вреди над уважения размер от 530,64 лева до

1061,28 лева. Във въззивната жалба се излагат подробни съображения, че решението в обжалваните части е неправилно, незаконосъобразно, необосновано, постановено в несъответствие със събраните доказателства. Твърди се, че първоинстанционният съд при определяне на дължимия размер на обезщетението не се е съобразил с настъпилите в резултат на процесното ПТП телесни увреждания, претърпените психически травми и принципа за справедливост по смисъла на чл. 52 ЗЗД. Поддържа се също така, че неправилно е уважено възражение за съпричиняване по чл. 51, ал. 2 ЗЗД. В тази насока се оспорват като несъстоятелни изводите на съда, че поведението на ищцата е допринесло за настъпване на процесното ПТП. Моли се решението да бъде отменено в обжалваните части, а предявените искове за присъждане на обезщетения за неимуществени и имуществени вреди да бъдат изцяло уважени. Прави се искане да се присъдят направените пред двете инстанции съдебни разноски.

В установения от закона срок, въззиваемият и ответник в първоинстанционното производство - ЗД „Бул Инс“ АД, действащ чрез процесуалния си представител, е депозирал отговор на въззивната жалба. В него се излагат съображения за неоснователност на въззивната жалба. Моли се решението да бъде потвърдено в обжалваните части, като му бъдат присъдени сторените пред въззивната инстанция разноски.

Въззивната жалба е подадена в срок от активно легитимирана страна в процеса против съдебно решение, подлежащо на въззивно обжалване, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбата.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо.

СОФИЙСКИЯТ АПЕЛАТИВЕН СЪД, след преценка на изложените от страните твърдения, доводи и възражения и на доказателствата по делото, съобразно разпоредбата на чл. 235 ГПК, приема следното:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с осъдителен иск с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ, във вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД.

Правната норма, регламентирана в чл. 432, ал. 1 КЗ, урежда и гарантира правната възможност на увреденото лице да предяви пряк иск за обезщетяване на претърпените вреди срещу застрахователя, с когото делинквентът или отговорно за неговото противоправно деяние лице е сключил договор за застраховка "Гражданска отговорност", обезпечаваща неговата деликтна отговорност. Фактическият състав, от който възниква имуществената отговорност на застрахователя за заплащане на застрахователно обезщетение на увреденото лице, обхваща следните две групи материални предпоставки (юридически факти): 1) застрахованият виновно да е увредил ищеца, като му е причинил имуществени или

неимуществени вреди, които от своя страна да са в пряка причинно-следствена връзка с противоправното поведение на застрахователя и 2) наличие на застрахователно правоотношение, произтичащо от договор за застраховка "Гражданска отговорност" между делинквентата и ответника – застраховател.

Тъй като обжалваното решение е влязло в законна сила в частта, в която е уважен искът за заплащане на застрахователно обезщетение за причинени неимуществени и имуществени вреди при настъпване на процесното застрахователно събитие на 04.01.2021 г. – съответно до сумата от 15 000 лв. и от 530,64 лв. (в частта, в която първоинстанционното решение не е обжалвано), основанието (правопораждащите спорните материални права юридически факти) на предявения осъдителен иск е установено със сила на пресъдено нещо, като спорът по настоящото дело се съсредоточава върху обстоятелството дали първоинстанционният съд правилно е приложил критериите за справедливост, уредени в разпоредбата на чл. 52 ЗЗД, при определяне размера на заместващото обезщетение, съответно правилно ли е определен приносът на пострадалата по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД за настъпването на процесното ПТП.

В първоинстанционното производство е безспорно установено, че е налице влязло в сила решение по н. д. № 7811/2021 по описа на СРС, 135-ти състав. Поради това и съгласно чл. 300 ГПК следва да се приемат за установени по задължителен начин няколко групи обстоятелства. Първо, според чл. 300 ГПК следва да се счете за задължително за този съд, че на 04.01.2021 г. около 19.00 ч. на бул. "Ген .М.Д.Скобелев", П. Д. Т. при управление на лек автомобил марка „Мерцедес“, модел "ЦЛС 500 ", с рег. № ***** е нарушил правилата за движение, установени в ЗДвП - чл. 20, ал. 2 ЗДвП и чл. 116 ЗДвП. Второ, пак на същото основание следва да се счете за задължителен установеният механизъм за причиняване на ПТП-непосредствената причина за възникване на произшествието са неправилните действия на водача на л. а. "Мерцедес ЦЛС 500 ", с рег. № ***** - същият не е бил внимателен и предпазлив към намиращата се и стояща по средата на пътното платно на булеварда пешеходка. Трето, задължително за СГС е, че при ПТП има пострадало лице - Ц. - М. Б. В., като пешеходец, на която е нанесена средна телесна повреда.

Видно е от обосновано кредитираната от първоинстанционния съд автотехническа експертиза, че е било определено мястото на произшествието от вещото лице. Установено е, че в близост до мястото на удара не е налична пешеходна пътека. Посочено е, че водачът е забелязал намиращия се на разделителната линия пешеходец от 87 м. Същата е стояла с гръб към процесния автомобил, тръгнала е на заден ход от разделителната двойна непрекъсната линия и от този момент водачът на автомобила не е имал възможност да предотврати удара и ПТП чрез аварийно спиране. Установено

е, че когато пострадалата е стояла на разделителната линия, обърната с лице към лентите за движение в посока от бул. “Христо Ботев“ към площад „Руски паметник“, в изчакване на подходящ момент, за да премине през лентите за насрещно движение, тя не е виждала приближаващия л. а. “Мерцедес ЦЛС 500”, с рег. № *****. Посочва се, че както водачът е имал възможност да вижда пешеходеца, така и пешеходецът е имал пряка оптична видимост към автомобила, ако се обърне и погледне към автомобила преди да предприеме движение назад. Поради изложеното заключението е, че Ц. - М. Б. В. е имала възможност да предотврати произшествието, като съобрази поведението си с приближаващия автомобил. Вещото лице при защита на заключението в о.с.з. посочва, че по делото няма данни за наранявания по пешеходеца или деформации или забърсване по автомобила в областта на преден калник или броня, които да сочат на удар с друг елемент на автомобила, различен от огледалото. Вещото лице с оглед показанията на водача, приема, че автомобилът се е движел по една и съща траектория от Руски паметник - на 60-80см. от осевата линия с близо 40 км/ч., не е предприел заобикаляне, поради което, за да настъпи ПТП е следвало пешеходеца да е променил статичното си състояние.

От приетата като компетентно изготвена и неоспорена от страните съдебномедицинска експертиза в първоинстанционното производство се установява, че пострадалата в следствие на ПТП от 04.01.2021 г. е получила счупване на горния край на лявата лакътна кост, счупване на горния край на лявата лъчева кост и навяхване на шията. По отношение на счупването на лявата лакътна кост е проведено оперативно лечение, изразяващо се в открито наместване на счупването и фиксиране на фрагментите с игли и тел, по метода Вебер. Поставена е мека имобилизация. По отношение на навяхването на шията е поставена мяка шийна яка. Ищцата е ползвала болничен лист за временна нетрудоспособност за 34 дни от 04.01.2021 г. с диагноза: счупване на горния край на лъчевата кост. Посочва се, че счупването на костите на лявата предмишница - лакътна кост и лъчева кост, наложило извършването на оперативна интервенция за наместване и фиксиране на костните фрагменти, по отделно и в съвкупност, реализира критериите на медико-биологичния признак трайно затруднение на движенията на левия горен крайник за срок повече от 30 дни. Навяхването на шията, наложило поставянето на мека шийна яка, реализира критериите на медико-биологичния признак временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Посочва се, че през периода на лечение, пострадалата е търпяла болки и страдания за период от около 4 месеца, като първите 30 дни болките са били с по-голям интензитет. Установено е, че при този вид увреди, лявата ръка е била с мека имобилизация за срок от 45 дни, като през този период ищцата е имала затруднения в хигиенно и битовото си самообслужване. Вещото лице посочва, че лечението - оперативното такова, приема на антикоагуланти, носенето на мека шийна яка, е било необходимо и адекватно на увредите. От анализа на приложените по делото финансови документи, вещото лице

установява следното: направените разходи по фактура №7000037533/07.01.2021г., ведно с касов бон от същата дата, издадени от УМБАЛСМ „Н.И. Пирогов“ ЕАД на стойност 792 лв. за заплатен остеосинтезен пакет и фактура №0000001396/08.01.2021г., ведно с касов бон, издадени от „Санафарм“ ООД на стойност 204,28 лв. за заплатени медикаменти са във връзка с проведеното лечение. Разходите по фактура №0300628271/27.01.2021г., ведно с касов бон, издадени от УМБАЛСМ „Н.И. Пирогов“ ЕАД на стойност 65 лв. за копие на документите, съдържащи се в историята на заболяването от болничното заведение, са с административен характер.

Въззивният съд кредитира обсъдените автотехническа и съдебномедицинска експертиза, тъй като те са изготвени след преценка на всички относими документи, като са отговорили подробно на всички поставени релевантни въпроси.

От свидетелските показания на разпитания в първоинстанционното производство свидетел Б. В. И., който е баща на пострадалата, се установява, че след като разбрал за инцидента, отишъл в травматологията на „Пирогов“ и видял дъщеря си, която изглеждала зле, била в шок, стресирана, плачела, личало си, че много я боли. Посочва, че лекарите им съобщили, че е нужна спешна операция на счупената ръка и за това, че ако не се направи дъщеря му ще има много ограничено движение в лакътя. Заявява, че я изписали от „Пирогов“ след три дни за домашно лечение. Тя била с превръзка, с гипс на лакътя и с улей. На практика само лежала в леглото. Трудно ходела до тоалетна, но все пак ходела, но не можела да се храни сама, не можела да се къпе сама и поради това, че живее само с баща си, не се къпала около 20 дни. Свидетелят сочи, че той се е грижел за дъщеря си и виждал колко много я боли, като болките били интензивни един месец. Имала нужда от чужда помощ 2-3 месеца. Провела физиотерапия. Гипсът бил махнат след седмица, две, но улея останал месеци. След това махнали и улея, но ѝ забранили да вдига тежки неща, да излиза навън известно време. След няколко месеца тя започнала да излиза, но много я било страх специално от пресичане, дори на пешеходна пътека и не искала да пресича без придружител. Държала се за баща си при пресичане и той чувствал как тя трепери. Това състояние на страх и с придружител продължило 1-2 месеца. През цялото време я мъчели кошмари, не можела да спи. Посочва, че през месец януари 2022 г. ѝ направили втора операция, махнали железата в лакътя и чак след това физиотерапията ѝ потръгнала по-добре и в крайна сметка си възстановила движенията, но това било след повече от година. Твърди, че по думи на дъщеря му, в момента като се подпре ѝ изтръпват пръстите и когато се сменя времето отново я болят лакътя и шията. Посочва, че преди инцидента дъщеря му тренирала ски, кьнки, карала колело, ходела на фитнес, но след това за няколко месеца не можела да практикува нищо от изброените. Пропуснала зимната сесия в университета, който посещава, прекъснала ѝ работата си като стажант във фирма. Към настоящия момент е ходила вече да кара кьнки.

Съдът приема за достоверни показанията на свидетеля, тъй като, преценени с всички други събрани по делото доказателства - арг. от чл. 172 ГПК, те не са вътрешно противоречиви, житейски логични са, потвърждават се и от останалите събрани по делото доказателства. Субективните възприятия за последиците върху психиката на пострадалата и изживените от нея болки и страдания са непосредствени.

От установените по делото фактически обстоятелства се изяснява по безспорен начин механизмът на настъпването на процесното ПТП и наличието на причинно - следствената връзка между него и получените увреждания на пострадалата, довели до претърпените неимуществени и имуществени вреди.

Относно размера на дължимото обезщетение за неимуществени вреди:

При определяне размера на обезщетението е необходимо да се отчете начинът на извършването на противоправното деяние, претърпените от пострадалия болки и страдания, вследствие на причинените му травматични увреждания, периодът за пълното възстановяване, неговата възраст, причинените му неудобства и дискомфорт при социални контакти, социално-икономическите условия в страната към момента на настъпване на застрахователното събитие – към началото на 2021 г., както и високият нормативно определен лимит на обезщетението за настъпили неимуществени вреди, виновно причинени от застраховано лице по застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, независимо от броя на пострадалите лица (арг. чл. 492, т. 1 КЗ - в релевантната редакция на тази правна норма).

Тъй като неимуществените вреди, които представляват неблагоприятно засягане на лични, нематериални блага, не биха могли да бъдат възстановени, предвиденото в закона обезщетение е заместващо и се определя съобразно критериите, предписани в правната норма на чл. 52 ЗЗД – по справедливост от съда. Съгласно ППВС № 4/1968 г. понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението.

При така изяснените правнозначими факти въззивният съд приема, че заместващото обезщетение на пострадалата за причинените ѝ от противоправното поведение на делинквента неимуществени вреди е в размер на 40 000 лв. Наистина, законодателят е определил висок нормативен максимум на застрахователното обезщетение за причинените от застрахованото лице неимуществени вреди, независимо от броя на пострадалите лица – арг. от чл. 492, т. 1 КЗ. Следователно, по този начин той е целял заместващото обезщетение да отговаря на действително претърпените болки и страдания. Но заместващото обезщетение представлява парично право, като неговата обезщетителна функция е насочена към получаване на имуществени блага, чрез които да бъде морално удовлетворен пострадалият, като емоционално да бъдат потиснати изживените неблагоприятни последици

от причинените му болки и страдания. В този смисъл съобразно обществено-икономическите условия в страната към момента на настъпване на процесното застрахователно събитие – началото на 2021 г., наложилите се морални норми в обществото, самият механизъм на причиняване на увреждането; респ. съобразно съдебната практика справедливият размер за заплащане на заместващо обезщетение при подобни травматични увреждания (счупване на горния край на лявата лакътна кост, счупване на горния край на лявата лъчева кост и навяхване на шията), на пострадалата на възраст - 23 години при настъпване на процесното застрахователно събитие, настоящата съдебна инстанция приема, че заместващото обезщетение за преживените от ищцата болки и страдания вследствие на настъпилото ПТП е в размер на сумата от 40 000 лв. Въззивният съд, при съобразяване с опитните правила, взема предвид и правнорелевантния факт, че при настъпване на процесното ПТП пострадалата неминуемо е изживяла силен стрес и уплаха. Освен това в резултат на инцидента и получените травми същата е претърпяла две операции, била е ограничена в продължение на повече от 1 месец да се грижи за елементарните си битови нужи. В тази насока следва да се съобрази също така и че поставената след процесното ПТП се е страхувала да пресича като пешеходец. Житейски оправдано е получените увреждания да са довели до ограничение и в социалните контакти, промяна в емоционалното състояние на пострадалата, притеснения и нарушения в съня.

Относно размера на дължимото обезщетение за имуществени вреди:

Доказан в първоинстанционното производство е размерът на имуществените вреди – сумата общо от 1061,28 лв., които се отнасят до проведеното лечение на пострадалата и са в причинно следствена връзка с деликта.

Относно възражението за съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалата:

За да бъде намалено на основание чл. 51, ал. 2 ЗЗД дължимото обезщетение, приносът на пострадалия следва да бъде надлежно релевиран от застрахователя чрез защитно възражение и да бъде доказан по категоричен начин при условията на пълно и главно доказване от страната, която го е въвела. Изводът за наличие на съпричиняване по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД следва да се основава на доказани по несъмнен начин конкретни действия или бездействия на пострадалия, с които той обективно е способствал за вредоносния резултат, като е създал условия или е улеснил неговото настъпване. Намаляване на обезщетението за вреди на основание чл. 51, ал. 2 ЗЗД е допустимо само ако са събрани категорични доказателства, че вредите не биха настъпили или биха били в по-малък обем. Определянето на степента на съпричиняване предполага съпоставяне на поведението на увредения с това на делинквента и отчитане тежестта на допуснатите от всеки нарушения, довели до настъпване на вредоносния резултат, за да бъде установен действителният обем, в който всеки от тях е допринесъл за настъпването на

пътното произшествие В този смисъл е съдебната практика, обективирана в решение № 169 от 02.10.2013 г. по т. д. № 1643/12 г. на ВКС, II т. о., решение № 16 от 04.02.2014 г. по т. д. № 1858/13 г. на ВКС, I т. о., решение № 117 от 8.07.2014 г. по т. д. № 3540/2013 г. на ВКС, I т. о., решение № 118 от 27.06.2014 г. по т. д. № 3871/2013 г., I т. о. и др.

В разглеждания случай от събраните по делото доказателства се установява по несъмнен начин, че пострадалата е стояла с гръб към процесния автомобил, тръгнала е на заден ход от разделителната двойна непрекъсната линия и от този момент водачът на автомобила не е имал възможност да предотврати удара и ПТП чрез аварийно спиране. Установено е, че когато Ц. - М. Б. В. е стояла на разделителната линия, обърната с лице към лентите за движение в посока от бул. "Христо Ботев" към площад „Руски паметник“, в изчакване на подходящ момент, за да премине през лентите за насрещно движение, тя не е виждала приближаващия л. а. "Мерцедес ЦЛС 500", с рег. № *****. Както водачът е имал възможност да вижда пешеходеца, така и пешеходецът е имал пряка оптична видимост към автомобила, ако се обърне и погледне към автомобила преди да предприеме движение назад. Поради изложеното обосновано е заключението на първоинстанционния съд, че Ц. - М. Б. В. е имала възможност да предотврати произшествието, като съобрази поведението си с приближаващия автомобил. Произшествието е нямало да се случи ако пешеходката е запазила покой, т.е. ако не е предприела връщане назад. Същата е можела да следи движението на автомобила, управляван от П. Д. Т. и да съобрази поведението си с траекторията му на движение. Следователно е налице поведение на пострадалата, посредством което е създавала предпоставки за осъществяване на деликта и за възникване на вредите. Предвид изложеното правилен е изводът на първоинстанционния съд, че е налице основание за приложение на чл. 51, ал. 2 ЗЗД, като определената степен на съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищцата в размер на 50 %, се споделя напълно и от настоящия съдебен състав.

С оглед на гореизложеното, въззивният съд приема, че заместващото обезщетение на ищцата за причинените ѝ неимуществени вреди в резултат от процесното ПТП, възлиза на сумата от 20 000 лв. (40 000 лв. – 50 % съпричиняване), поради което предявеният осъдителен иск следва да бъде уважен до този размер, а първоинстанционното решение отменено в частта над присъдената сума от 15 000 лева до този размер и съответно потвърдено в останалата отхвърлителна част над 20 000 лева до претендирания размер от 40 000 лв., както и да бъде потвърдено в отхвърлителната част на размера на имуществените вреди.

По разноските:

При този изход на спора в полза на процесуалния представител на въззивницата – ищца трябва да се присъдят на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 273 ГПК и чл. 38, ал. 2 ЗА част от внесената държавна такса за

въззивно обжалване и адвокатско възнаграждение за предоставената безплатна правна защита съобразно уважената част на подадената от нея въззивна жалба. В полза на въззивника - ответник следва да се присъждат сторени разноси за заплатено адвокатско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, във вр. с чл. 273 ГПК, чийто размер следва да се намали поради направеното възражение по реда на чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност. Видно от представения договор за правна защита и съдействие е, че ЗД „Бул Инс“ АД е заплатило в брой сумата от 3 800 лева за процесуално представителство във въззивното производство. Въззивният съд определя дължимите разноси за адвокатски възнаграждение под минималните размери съгласно Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, вземайки предвид действителната правна и фактическа сложност на делото и Решението по дело С-438/22 от 25.01.2024 г.

Воден от изложеното, Апелативен съд – София

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 5642/06.11.2023 г. по гр. д. №7793/2021 г. по описа на Софийски градски съд в частта, в която е отхвърлен предявеният от Ц. - М. Б. В., с ЕГН *****, срещу ЗД „Бул Инс“ АД, ЕИК 831830482, иск с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ, вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД и чл. 52 ЗЗД над сумата от 15 000 лв. до сумата от 20 000 лв., представляваща застрахователно обезщетение за причинени неимуществени вреди от настъпило на 04.01.2021 г. пътно-транспортно произшествие, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 19.04.2021 г. до окончателното заплащане на обезщетението, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА ЗД „Бул Инс“ АД, ЕИК 831830482, да заплати на Ц. - М. Б. В., с ЕГН *****, сумата от още 5 000 лв. или общо 20 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, причинени по повод възникналото на 04.01.2021 г. застрахователно събитие по договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 19.04.2021 г. до окончателното изплащане на вземането.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалите обжалвани части.

ОСЪЖДА на основание чл. 38, ал. 2 ЗА вр. с чл. 78, ал. 1 ГПК и чл. 273 ГПК ЗД „Бул Инс“ АД, ЕИК 831830482, да заплати на адв. М. Н. – Т. от САК, сумата от 600 лв. – адвокатско възнаграждение за осъщественото безплатно процесуално представителство пред Апелативен съд – София съобразно уважената част от въззивната жалба.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК вр. с чл. 273 ГПК ЗД „Бул Инс“ АД, ЕИК 831830482, да заплати на Ц. - М. Б. В., с ЕГН *****, сумата от 100 лв. – заплатена държавна такса пред Апелативен съд – София съобразно уважената част от въззивната жалба.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК вр. с чл. 273 ГПК Ц. - М. Б. В., с ЕГН *****, да заплати на ЗД „Бул Инс“ АД, ЕИК 831830482, сумата от 1200 лв. – заплатено възнаграждение за осъщественото процесуално представителство пред Апелативен съд – София съобразно отхвърлената част от въззивната жалба.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд по правилата на чл. 280 ГПК в 1-месечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____